

Fr. Sešel iz St. Vida nad Valdekom. Bila je vneta članica tukajšnje Marijine družbe. K poroki sta se peljala na Brezje. Želimo obilno sreče in božjega blagoslova!

Braslovče. Banska uprava je razrešila 6 občinskih odbornikov posestnikov in sicer: M. Kralja iz Presarja, Jožovca F. iz M. Braslovč, Šporna iz Parižlja, Hrušovarja iz Orlevasi, Novaka iz Kamenc. Na novo je imenovala Sevška iz trga, Balanta iz Presarja, Strnada iz Grč, Plavca iz Podvrha. — Prestavljen je iz Braslovč orožniški vodja Pšenčnik v Vojnik. — Umrl je v Srbiji pri vojakih Karl Plave, po domače Cenov iz Palč.

Vransko. Kakor povsod, tudi našemu kraju svetovna kriza ni prizanesla; vsled velikega pomanjkanja denarja že komaj čakamo, da bi že skoraj prišel čas, da bi lahko hmelj prodajali, ako ga sploh kaj bo, ker se vsled skrajno neugodnega vremena ne more pravilno razviti. Kako kriza neusmiljeno gospodari, se vidi tudi iz tega, ker so domača prenehale preje tako goste hrupne veselice, ki so tudi mnogo pripomogle, da je današnje gorje še občutnejše. Kljub težkim časom pa vendar lahko tudi zaznamujemo razveseljiv napredek, in sicer v verskem pogledu. Poza-slugi tukajšnjega g. kaplana Joška Klemenca smo letos prvič v naši župniji v mesecu maju na poseben način Marijo častili. Cel mesec smo imeli vsak večer šmarnično branje s petimi litanijami. Nepopisno lepo je bilo, ko so otroci Marijinega vrta in za njimi vsa cerkev vsak večer tako iz srca prepevali lepe Marijine pesmice. Udeležba je bila zelo velika. Iz vseh krajev obširne župnije so prihili stari in mladi, in bilo je videti, kakor bi tekmovali med seboj, kdo bo bolj častil nebeško Kraljico. Zadnji večer nam je bilo kar tesno pri srcu in le malo katero oko je ostalo suho, ko smo se od Marije letos poslavliali. Kakor pri nas, tako so se vršile tudi v pol ure oddaljeni Prekopi vsak večer po tukajšnjih šmarnicah pri vaški kapelici šmarnice s petimi litanijami. Tudi tam jih je vodil naš g. kaplan. Udeležba je bila tudi tam zelo velika. Dolžnost naša je pač, da se našim dušnim pastirjem za njihovo požrtvovalnost najiskrenejše zahvalimo. Zahvalo smo pa dolžni tudi gospej Karolini Lukmanovi, ki je kljub svojim družinskim skrbem vsak večer z orgljami spremljala naše male slavčke in tako pripomogla, da je bila majniška pobožnost še bolj slovesna.

Snežni tiger.

Knez Datike Dshaparidse, kavkaški plemič, je bil oskrbnik vzhodno-sibirske petrolejske družbe, ki je bila last bratov Nobel. Kakor njegov brat, znan lovec na medvede po zapadni Sibiriji, je bil tudi Dshaparidse strasten jager in je prebil svoj jesenski dopust v spremstvu lovcev kožuharjev ter domačinov v divjini. Enkrat se je podil po divjem Chingan-gorovju, drugič po Transbaikali, po severni Mandžuriji, ali pa po ogromnih gozdovih in močvirjih Amur pokrajine. Ustrelil je mnogo medvedov, divjih prašičev in razne druge divjačine. Ni se mu posrečilo, da bi bil na številnih lovskih pohodih zadel na snežnega tigra ali severnega leoparda. Lepega dne se mu je posrečilo srečanje s snežnim tigrom in sicer na prav izreden način.

Dshaparidse se je podal v gozdove v spremstvu Kitajca, katerega so klicali

Li-Feng, in tamošnjih kozakov. Med tem ko je bil Fedor Ismajlov, kozak, lovec s puško, je nastavljal Kitajec le zanjke lisicam, sploh kožuharjem, fazanom in divjim petelinom. Li-Feng ni jemal seboj puške. Bal se je poka in ritanja pušk. Njegovo edino orožje je bil že star revolver na boben, daljši nož, običajna sekirica in krepelo.

Kitajec v past.

Lepega dne sta se podala knez in kozak na lov. Nameravala sta prebiti v lovišču tri dni in pustila Kitajca samega.

Li-Feng je pregledoval svoje železne pasti dobrih 6 ur in se je vrnil na večer prav lačen k svoji koči. Nosil je na hrbtu lisico, par kun in precej perjadi. Ko je zagledal dom, mu je od strahu skoraj srce zastalo. Natančno je bilo videti po sveže zapadlem snegu tigrovo sled. Res velika sled je vodila krog koč, do vrat in celo na streho. Tiger je prežal na — Kitajca! Kakor je kazala svežost sledi, se je odstranila zver še le pred nekaj minutami in se je morala plaziti nekje prav blizu. Li-Feng je tekel proti koči, odpahnil vrata, skočil v svoj dom in ga zaprl. Začasno je bil na varnem. Naenkrat je začul zunaj stopanje in plazenje mimo vrat. Ves prestrašen je pogledal skozi majhno okence in kar mravljinci so mu zagomazeli po hrbtu: tiger-velikan se je motal krog kočure.

Li-Feng se je zagrebel v razmišljanje. Nobenega smisla ne bi imelo, če bi streljal iz neznanega revolverja skozi okno. Najbrž bi tigra sploh ne zadel in če, bi ga le ranil in razdražil. V tem slučaju bi se pognala zver v vratca — deske bi odjenjale. . . Kaj — če bi se lotila zver trhle strehe in jo razkrila?

V tem trenutku se je že tresla cela koča; tiger je bil na strehi! Kitajec se je skrčil pod klop in klical na pomoč vse dobre duhove z drugega sveta!

Ali se je sploh smel drzniti, da bi bil streljal na tigra? Ne in zopet ne! Kaj takega bi se lahko podstopil belokožec, nikdar pa ne Kitajec! Tiger je namreč polbog, duh gozda in džungle. Gorje onemu, ki bi ga razsrdil. Pred kočo je rogovilil tiger . . .

V nočnem strahu pred tigrom.

Stemnilo se je. Li-Feng se ni upal, da bi prižgal leščerbo. Pri luči bi ga najbrž tiger zagledal skozi špranje.

Preteklo je nekaj ur. Li-Feng je še vedno razločil, kako se je plazil zunaj grozni tiger. Enkrat je bila beštija na strehi, pred vrati in na zadnjem koncu bajte. Čul je celo, kako je tiger od lakote cmakal, škripal z zobmi in se čahal ob stenah njegovega bivališča. Kitajca je začel tresti mraz. V koči ni bilo drv. Izključeno je bilo, da bi skočil ven po kurivo. Povrh ga je mrcvaril glad, žeja in brezmejni strah!

Vzhajala je luna. Li je polukal skozi okence. Tiger je še bil vedno na preži. Sedaj je stal, otepaje z repom, ob robu gozda in pazil na hišico. Ure so minevale, noč se je umaknila prvemu svitu. Li je še vedno videl in slišal zunaj sovražnika. Ves otrpel je že bil od zime. Ko se je prikazalo solnce izza gozda, ni bilo tigra nikjer. Li ga ni več videl skozi okno, niti ga ni več čul na strehi.

V obupnem sklepu je skočil pred vrata, naložil si je polne roke drv, skočil nazaj in je imel jedva še toliko časa, da je zapahnil duri, ko je že bil zopet smrtni sovražnik zunaj.

Koča se je tresla. Zunaj je odmevalo strahovito pihanje. Nato je postalo vse mirno. Li je še vedno videl, kako se tiger plazi krog voglov. Oblegani se je tresel po celem telesu. Konečno je le zakuril. Kmalu je napolnila toplota izbo. Ko bi le še mogel skuhati čaja . . . Čajevih listov je bilo dovolj na deski pred oknom, posoda z vodo pa zunaj! Kitajec se je počil na ležišče, kjer je razmišljal o obupnem položaju. Tiger bo čakal, čakal, dokler se ne bo prikazala izbrana žrtev. Ali — dokler . . . Li se ni upal okleniti tega upanja: še najmanj dva dni bosta belokožca z doma . . .

Rešitev.

Ure so se vleklye. Solnce se je spuščalo proti zatonu, rdečkasta svetloba je še gladila zasneženo pokrajino. Od časa do časa je polukal Kitajec na oblegovalca. Bil je še vedno tukaj: zdaj bliže, pa zopet v oddaljenosti.

Prihodnja noč brez kuriva? Smrt! — Rajši zmrzniti, kakor biti raztrgan in požrt od tigra. Li se je udal v strašen položaj. Naenkrat je skočil kvišku: zunaj sta odjeknila dva strela! Strahovito tulenje, pihanje in zopet — pok! Nato je razločil glasove: tovariša sta se bila vrnila.

Kitajec se je še le sedaj toliko okorajžil, da je nekoliko odprl vrata. Zunaj sta stala dva moža tik ob — mrtvem tigru . . . Li je komaj in komaj pograbil drva, zakuril, popil čaj, povedal svoj doživljaj, legel in spal kakor ubit.

Dva dni kasneje je spremljal Kitajec Evropejca do bližnje kozaške postaje. Celo svojo ropotijo s kožami in pastmi je peljal seboj na ročnih saneh. Zatrjeval je, da se ne bo nikdar več podil po gozdovih, po katerih se klatijo tigri. Naselil se je v selu ob reki Amur in nikoli več se ni upal v divjino.

Vojaške zadeve.

Rekrutom in vojaškim obveznikom, kateri hočejo vložiti prošnjo za skrajšanje roka (dijaki rok), za osvoboditev od službe, za odlaganje službe in za razna potrdila vojaške potrebe, priporoča se knjiga »Vojna obveza (prošnje, pritožbe in potrdila)«, katero je izdal komandant mariborskega vojnega okrožja in katera je tiskana v latinici. Knjiga je zelo praktična, ker vsebuje na 140 straneh 70 vzorcev prošenj za vse slučaje. Potrebno je samo, da se v knjigi najde dotični slučaj in prošnja prepiše. Pri vsakem vzorcu je naznačeno, kako se mora prošnja kolkovati in katere dokumente treba priložiti. Knjigi je cena 20 Din. Naročila naj se pošljejo po poštni nakaznici na naslov: Tiskarna sv. Cirila, Maribor, Koroška cesta 5.

**Ali si že obnovil
naročnino?**

